

Проповед на 11 ноември, когато почитаме свети великомъченик Мина

Много са страдащите мъченици от ранните времена на Христовата Църква, угодили с подвизи и проляли кръвта си за Христос. Сред тях сияе с дивна слава свети великомъченик Мина – египтянинът воин, който през 304 г. след ужасни и нечувани изтезания е убит от езическата власт. В първите 3 века след Рождество Христово Църквата била гонена и преследвана, много християни са понесли утеснение, конфискация на имоти, а някои – и те сияят като слънца в невечерния ден на Божието Царство – някои преминават голямата скръб и стават мъченици за Христа.

Велик дар е мъченичеството в име Христово. Велик дар и велика благодат се покои над онези, които са удостоени да станат мъченици. Те понесоха кръста на страданията, поеха като Христос по тесния път на скърбите, избраха добрия дял, който няма да им се отнеме.

Неслучайно първите богослужби, първите строежи на храмове в древност са били над мощите на мъченици. И до момента, във всеки свети олтар, на престола обичайно има вградени мощи от мъченици.

Някои от тях, като свети Мина, са наречени „великомъченици“. Велики са не само по невероятните и продължителни нечовешки изтезания, които те понасят. Велики са поради изобилната Божия благодат, която отваря сърцата на очевидците, и мнозина, гледайки мъченията, сами се обръщат към Христа.

И колкото по-ужасни мъки претърпяха, толкова по-величествени и блестящи чертози наследиха във вечните обители. Да даде Господ всекиму да стигне такава небесна висота.

Но за нас, грешните и отчаяни християни от днешното време, несвикнали на лишения, бедни откъм духовен живот и богати на страсти и недъзи, за нас остава примера на мъчениците и молитвата към тях. Защото там горе, под жертвеника Господен са те – душите на закланите за име Господне. И на тях казваме: „Свети мъченици, молете Господа за нас!“ Знаем, че свети Мина и всички мъченици имат голямо дръзновение пред Бога в измолване прощение на греховете ни, осъзнаване и вразумяване на грешния човешки род. Нещо повече – светиите имат дарувана свише сила да чудотворят, да ни помагат и закрилят, стига искрено да се молим и да принасяме покаяние.

Защото не само молитвата, но и изпълнението на Божиите заповеди е неотменна част от живота ни като християни. Не може само да викаме към Господа, а Божиите заповеди да пренебрегваме.

И преди всичко – да простим от сърце на ближните си, да се молим с вяра и любов, но не само когато сме в скърби, а и всеки ден, всеки миг. Да бъдем усърдни в милостинята, извършвана тайно, та Бог, Който вижда в скришно, да ни въздаде наяве в часа на Съда. Да не осъждаме, да не сплетничим и онова, което сме пропуснали в дните си, да сторим, докато е време. Да се кръстим, пък дори и на старини, да се венчаем, пък дори и на старини, да се изповядаме, макар и за първи път. Винаги можем да положим добро начало.

Първата изповед е въпрос на живот и смърт. Противният дух – дяволът всякак иска да възпрепятства това дело, чрез което губи власт над нас. Но ние да гледаме към подвизите на светиите и да милеем истинско единение с Христа и с Неговата Църква, а това е в Светите Тайнства.

Щом сме кръстени е редно и да се изповядваме, и да се причастяваме. Християнството е начин на живот, горене в сърцето, постоянство в молитвата. Защото не е достатъчно само да боядисваме яйца по Великден, за да се наречем „християни“.

Бог да се смили над нас и да ни помилва, по молитвите на светия си угодник – великомъченик Мина.

Божие то благословение да е с всички вас. Честит и благословен празник!

2022 г.